

DE MONA DRVIDVM INSVLA, ANTIQVI-

TATI SVAE RESTITVTA (CVIVS IN ANGLIAE DESCRIPTIONE
MEMINIMVS) EPISTOLA NOBILIS ET ERVDITI VIRI HVM-
FREDI LHVYD; IN QVA ETIAM DE ARMAMENTARIO
ROMANO, CVIVS IN HOLLANDIA FACTA EST MENTIO,
NON INELEGANS DISCEPTATIO.

QUOD initam inter nos nuper amicitiam obliuioni non tradidisti, meque tuis literis salutare, & munere mihi gratissimo donare dignatus es, summas ago tibi gratias doctiss. Orteli: Deumque testor, nihil vnquam mihi gratius accidere potuisse, quam inter viros doctos & Antiquitatum assertores, si per longissimam terrarum distantiam hoc liceret, versari. Sed antequam ad plenum tuae dulcissimae Epistolae responsum deveniam, hoc praefari libet: Me, postquam bonas literas vix à limine salutassem, meipsum in familiam Illustrissimi Principis Comitis Arundelii inseruisse, ibique hosquindecim annos continuos mansisse, vbi nec Latine loquendi, nec scribendi toto hoc tempore aliqua mihi concessa fuit opportunitas, vnde contigit me Latini sermonis elegantiam seruare non potuisse. Tuam igitur humanitatem precor, vt meam hanc barbariem boni consulas; & non eloquentiam, sed rem ipsam verbis vtunque vulgaribus, & phrasi parum Latina expositam, animumque tui deditiss. consideres: & si quid posthac ad te mittam, quod libro tuo (cuius mentio aliquod rarum mihi promittere videtur) inferere libuerit, te logodædalum & dictionis illustratorem constituo. Interim quid ego de hac turri Britannica (cuius nomē Ortelius iam mundo illustre suis elegantiss. typis fecit) coniectura assequi possim, (cū certi nil me legisse contigit) accipito; Britannos, omnesque Oceani accolos olim pyriticam exercuisse, ex nostris Annalibus Britannica lingua scriptis liquet; eosque saepenumero in Morianam, Rutheniam, & Germaniam traiecisse constat, quae nomina Morianae & Rutheniae, nostrates & Angli nostrarum historiarum interpretes, ob linguae & historiarum imperitiam, in Mauritanos & Russos satis infelicitè pro Morinis & Flandris contorquent. Igitur cū nullus esset commodior portus quam ostium maximi fluminis Rheni, verisimile est eos in illum locum saepius traiecisse, & inde incolas turrim aliquam ad eorum impetum resistendum fabricasse; & Imperatores Romanos hoc aedificium (nomine seruatō) postea in alium vsum conuertisse. Alia etiam coniectura ex eadem officina fabricari potest: Antonini tempore etiam, cū iam mare per Saxones & Phrisios infestaretur, ipse hoc aedificium instaurauit impositis in eodem ex Britannico exercitu militibus, vnde & nomen adipisci potuit. Restat vna quae instar omnium erit. Cū Britannia tunc temporis esset quasi horreum Occidentalis Imperij, & annona illinc transferebatur per Britannos, ad exercitum limitis Germanici custodem alendum, nullus aptior locus erat deponendi onera, quam in ostio maximi fluminis Rheni, vbi iterum alterius generis nauibus contra cursum aquae per Menapios ad Coloniam & Maguntiam vsque (vt nunc faciunt) veheretur, vnde ille locus cū & esset Mercatorum Britannorum receptaculum, & annonae ab illis inuictae quasi horreum, (qualia refert Ammianus Marcellinus Iulianum Caesarem multa per Galliam & Germaniam pro Britannica annona seruanda extruxisse, & alia incensa & diruta restaurasse) à frequentia Britannorum, Britannici nomen meruit. Has autem nudas coniecturas nullis testimoniis corroboratas, tuo iudicio excutiendas relinquo, quem non dubito ex multijuga tua cognitione, multò meliora in medium adferre posse. Restat, vt de Monae Insulae nomine & situ, quae apud Antiquiores & modernos Authores obseruaui, quaeque ipse experientia & ex linguae Britanicae (qua iam illius Insulae incolae vtuntur) cognitione didici, tibi cui aliquid denegare, quod vires meae praestare possint, apud me piaculi loco erit, aliquid scribam; quamuis scio me hoc facitendo nomen meum multorum calumniis exponere, quia errores semel imbibiti difficillimè evelluntur, maximè, cū Polydori Virgilij viri docti, & non vulgaris eloquentiae auctoritate confirmantur: sed pace eorum dixerim, virum hunc Annales suos manifestis erroribus & mille mendis impleuisse, idque non solum ei accidisse ob imperitiam linguae Britanicae, (quā nunc Angli more Germanico tanquam illis non intellectam Wallicam vocant) sine qua nec nomē ipsius Insulae rectè intelligitur, cū